

ikke er kommen til ordentlig at undersøge, hvad det egentlig er, der bør gøres, hvilke Ofre der kunne bringes derved, og hvad man eventuelt bør have i Erstatning for disse Ofre; kan man ikke her komme videre, gaar Mindretallet den Vej at sige, at det er en forkert Maade at lovgive paa; man skal ikke, naar man ikke kan faa Tingenes Realitet op til Drøftelse, naar man ikke kan komme til at overveje, hvad det egentlig er, der kan være Tale om at forandre, paa Forhaand gribe ned i Statskassen og tage en Sum, som man saa deler ud temmelig meget paa maa og saa. Det er den Hovedgrundsaetning, Mindretallet fastholder, at denne Maade at lovgive paa, ikke er heldig; man burde vente, indtil de Overvejelser vare førte til Ende, paa hvilke man kunde støtte Forslag om en Omordning i visse Henseender. Jeg tror, der ligger deri et Princip, som maa have en meget stor Betydning for dette Ting. Thi hvis man paa alle Omraader, hvor der paa andre Steder var Ønsker om en Forandring, vilde sige, at saa længe vi ikke kunne blive enige med det andet Ting om dette eller hint, gøre vi et Greb i Statskassen og bruge Penge nogenlunde paa maa og saa, som jeg før sagde, saa vil det være en meget uheldig Vej at komme ind paa. Heri ligger Forklaringen af vort Standpunkt, som jeg nu ikke antager længere vil være den ærede Ordfører for Flertallet uklar.

Men naar jeg derefter har sagt dette, skal jeg tilføje, at efter den foreliggende Situation og af rent opportune Hensyn har Mindretallet ikke villet gøre Indstilling, om at udstemme § 1. Der er dog, maa jeg tilføje, den Forskel paa Situationen i Hjør og Situationen i Aar, som den ærede Ordfører for Flertallet ikke burde overse, at een Ting er, hvad man gør for Forligets Skyld, som der er bleven sagt, paa en Tid, da det drejer sig om at saa alle de Faktorer enige, som skulle enes om et stort Formaal, og en anden Ting er dette, hvad man gør for god Forligeligheds Skyld, som han udtalte sig. Vi gøre meget for dette her i dette Ting, og vi ere alle bejsælede af de velvilligste Følelser til at komme overens. Det have vi ved mangfoldige Lejligheder lagt for Dagen. Men deraf følger ikke, at man uden videre kan underkrive enhver Forordning, der bliver stillet til en. Deri ligger en Forskel, som man maa være opmærksom paa; man maa erkende, at der er en væsentlig Forskel paa Situationen i Aar og Situationen i Hjør. For Mindretallet er det kun opportune Hensyn og særligt ogsaa de af Regeringen meddelte Oplysninger, der have

gjort, at man har ment ikke at burde lægge dette Lovforslag Hindringer i Vejen ved at stemme mod det, eller ved at opstille et Forslag om at udstemme § 1. Jeg skal i øvrigt tilføje, at selvfølgelig ser Mindretallet meget vel, at Forslaget vil blive vedtaget, og Mindretallet kan fuldt ud anbefale det Endringsforslag, der er stillet af Flertallet. Naar Mindretallet ikke her optræder som Medforslagsstiller, er det simpelt hen, fordi man har villet overlade til Flertallet at behandle denne Sag, som det fandt det rigtig; men i Princippet tiltræder Mindretallet dette Endringsforslag, ja, anbefaler det, fordi det dog sikkert maa siges, at hvis ikke denne Endring bliver vedtaget, vil Lovforslaget blive endnu mindre godt, end det er med denne Endring.

Mourier-Petersen: Jeg ønsker blot med nogle saa Ord at begrunde min Stilling til denne Sag. Jeg kan ikke billige dette Lovforslags Indhold, og jeg er ligeledes bestemt Modstander af at lade det anslaaede Overskud paa Finansloven, tilmed kun et formentligt, et kalkuleret Overskud, komme Skatteyderne til gode. Man disponerer jo her over noget, som man ikke ved, om det virkelig eksisterer; og det maa jeg anse for at være aldeles forkert og finansielt forkasteligt. Naar jeg ikke desto mindre vil følge Flertallet og stemme for Forslaget, saa er det paa Grund af, at Regeringen af visse Hensyn anbefaler dette Forslag, men tillige ogsaa i den sikre Forventning, at et Forslag af lignende Indhold ikke skal komme til at foreligge oftere her i dette Ting, selv om det ogsaa skulde vise sig med Sikkerhed, at Finansloven fremviser et Overskud. Derimod vil jeg i Erkendelse af, at Kommunerne virkelig ere stærkt bebyrdede med Udgifter, som væsentlig ere blevne forøgede ved de senere Tids Love, anse det for meget ønskeligt, om der efter Initiativ af Regeringen af Lovgivningsmagten kunde træffes en varig Ordning, saa at Kommunerne kunde lettes for nogle af de Byrder, der nu paahvile dem, og da navnlig for saadanne, som maatte siges at have et Statsøjemed, altsaa i den af Udvalgets Flertal antydede Retning. Det vil navnlig være saadanne Udgifter, som Delinkventudgifter, Udgifter til Ting- og Arresthuse og muligvis ogsaa flere. Hvad det Endringsforslag angaar, som er stillet til § 1, stemmer jeg for det. Jeg anser det for en absolut Forbedring, at Kommunerne ved dette Endringsforslag ere komne til at staa anderledes frit, end det var bestemt i Forslaget, som vi fik det fra Folketinget.